

Ալեքսանդր Ճատուրյան

Մայիսի մեկը

Սքանչելի գարնան այս քաղցր ժամին,
Երբ բընությունը չքնաղ հարսի պես,
Պճնված, գարդարված, ժպիտը դեմքին,
Կարծես, հարսանյաց առնում է հանդես.
Եվ լուստ աղբյուր արևը պայծառ
Անամպ երկնքից անուշ ժպտելով,
Առատ ցողում է շիթեր ոսկեվառ,
Այդ ճոխ հանդիսին վսեմ փայլ տալով
Եվ իմ չորս բոլոր բուռն հրըճվանոք
Եռում է կյանքը բընության ծոցում.
Տեսնում եմ մարդիկ երջանիկ, անհոգ,
Երգ ու գինիով գարունն են օրհնում...
Այդ քաղցր ժամին, հայրենիք անգի՛ն,
Ինձ պաշարում է մի այլ գգացում.
Անհագ տենչանքով իմ մատաղ հոգին
Դեպի կենսատու քո ծոցն է թռչում:
Եվ բուպեական շքեղ երագներ
Իսկույն գալիս են ինձ այցելություն
Ահա՛ տեսնում եմ քո կանաչ դաշտեր,
Այգիք ծաղկավետ, աղբյուրք կարկաչուն...
Ես քո գրկումն եմ... երկի՛ր անուշիկ,
Եվ ոգեշնչված քո սերն են երգում...
Բայց ո՛հ, ցնդում են երագներ գողտրիկ,

Եվ նորից ինձ քո կարոտն է տանջում...

1889, 1 մայիսի

Մոսկվա